

Վ. ԳՐԱՆՈՎ ՅԵՎ Ն. ԿՈԼԵՍՆԻԿՈՎ

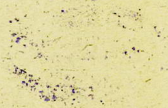
ԳՈՂԱՑՎԱԾ ՇԵՑԸ
ՄԵԴԻԱ

Պ Ե Տ Կ Ր Ա Տ

1930 ՅԵՐԵՎԱՆ

100

100



Վ. ԳՐԱՆՈՎ ՅԵՎ Ն. ԿՈԼԵՍՆԻԿՈՎ

ԳՈՂԱՑՎԱԾ ՇԵՖԸ

Փոխադրություն ռուսերենից



A 38328

Հր. № 1806

Դրանկեզմար № 5798 (Ը):

Տիրում 1900

Յեւթրանի առաջին տպարան Վաղարշապատում:
Պատկեր № 134:

ԳՈՐԺՈՂ ԱՆՁԻՆՔ

- 1) ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ—խրճիթվար
- 2) ՇՐՋԵՈՄԻ ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ
- 3) ԹԱՌԱՆՅԱՆ {
- 4) ՄԵԽԱԿՅԱՆ { — աղտիվ կոմիտերիտականներ
- 5) ԵՍՏՐԱԴԱՅԻՆ ԴԵՐԱՍԱՆ
- 6) ՖՈԿՈՒՄԵԿ
- 7) ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ—տեղկոմի նախագահ
- 8) ՄԱՋՄԱՆՅԱՆ—շեֆ. հանձնաթ. նախ.
- 9) ՇՈՒՇԻԿ ՄԻՐՉՈՅԱՆ—տեղտիվիտական
- 10) ՉԹՅԱՆ—ծառայող, հասակ., քննող
- 11) ԼԻՋԱ ՅԵՐԻՑՅԱՆ—մեղանկա
- 12) ԱՍՄԱՐՅԱՆ ԱՇՈՏ—ոհառի գործարանի բանվոր
Գյուղացիներ, բանվորներ, բանվորուհիներ:

Ն Ա Խ Ա Ր Ա Ն

Տեսարան ծածկված վարագույրի առջև: Վարագույրից
 անախ—քառակուսի մի կտավ—լուսարձակ լրացրի համար:
 Հեղուկ ներս է վազում Չարչարյանը:

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—(Հառցի ստեղծագործություն) (Նկերներ, Թանգադին ըն-
 կերներ, Շեֆը կորել է: Յերբորդ որն է, վոր ման ենք գա-
 լիս, շան պես հոգնել ենք: Գետնի տակ է անցել: Պատահ-
 մամբ ձեզանից վոչ-վոչ չի տեսել: Ողնեցեք ինձ, խնդրում
 եմ: Մտեք դրուժյանս մեջ. հո չի կարելի առանց շեֆի—
 ախր Պալլավիթքիմի տոնն է: Մենք նույնիսկ լուսարձակ
 լրացրում ենք հալոտարարել: Չիք տեսել: Ահա, կարդացեք:

Անհայտ կորել է Շատրվան գլուղի օեծը: Նօաննետն եմ՝ քիբ ու մուռը սապոնոս, բազուկները ջրօս, գրպանում՝ պայմանագիր-յերդում մեզ հետ սերտ կապ պահպանելու մասին, Շոգիացել է մեկ տարի առաջ: Գտնողը կտանա Պաշր-ավիո-հիմի խաղարկության տոմար ձրի:

Զկամ, ընկերներ, Գոնե մեկն ու մեկը ձեռն հաներ: Ե՛լա, կըրակ ու պատիժ ե: Յեզան պես բեռնված եմ՝ խմբակներ, նխատեր, հանձնաժողովներ, ժողովներ, ներկայացուցիչներ, մրցուցիչներ, համերգներ, բարձրաձայն ընթերցում և այլն: Ես ե խրճիթվարի որը: Սա դեռ քիչ է—սատանի մեկն էլ ընտրել է ինձ շեֆի հետ կապ պահպանող հանձնաժողովի նախագահ: Ախ, ձեռքս ընկներ դա, լես նրան ցուլց կտայի: (Բողոցեցեմքով սպառնում ե ոգի մեջ: Մեռում է օրը-կոմի բարուկարն ու գրեթե գիպում Ջարտրյանի բը-ռուցեցեմքին):

ՇԻՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Ի՞նչ է պատահել, ընկ. Ջարտրյան: Զեռամարտի լեք պատրաստվում:

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Ղոջ թե ձեռամարտի, ընկ. քարտուղար, այլ մեռամարտի: Շեֆին չենք գտնում:

ՇԻՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—(Խիստ) Այսինքն—Խնչպես թե չեք գտնում: Դուք ձեզ հաշիվ տալի՞ս եք՝ ասածներիդ համար: Վարդը ավիաքիմի տոնն է, սոցմրցակցության հանդիսավոր որը, բոլոր ղուդերում շեֆեր կլինեն, իսկ մենք առանց շեֆ... Հ՞ը:

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—(Ընկեցված) Առանց շեֆ...

ՇԻՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Դա խախտառակություն է:

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Խախտառակություն է...

ՇԻՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Յեվ դուք չե՞ք ամաչում:

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Զեք ամաչում... Այսինքն՝ ինչ եմ դուրս տալիս: Իհարկե, ամաչում եմ: Կրկնակի լսեմ ամաչում՝ թե իմ է թե կորած շեֆի համար:

ՇԻՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Զեք կրկնակի ամաչելը փոր չի կշտացնի: Ինձ շեֆ է պետք, թեկուզ կես շեֆ, թեկուզ քառորդ, թեկուզ... Ահա թե ինչ, շեֆը պետք է նարվի առանց ոլիսնե-րի: (ձեռաճում է):

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Հեշտ և ասել—ճարվի՛ր Վճրտեղից, վճնց։ (Հռուսահասուքյուհից յեղգում և թառալան, քառլան իմ յարսը) Թառլան... սպասիր, ինչ լեղավ այդ անպիտան Թառլան-յանը։

(Հանգիսակեցնեի միջից բեմ և բարձրացում թառալանյանը օտեց հետ)։

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Յեա ախտեղ եմ, ընկեր Չարչարլան։

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Հ՛ը, Բ՛նչ լեղավ, ճարեցի՞ր։

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Կգտնես, ինչպես չե։ Հոտն ել չկա, քեռեկինդ փլավ եփի։ Տեղափոխվել են նոր շենք։ Իսկ մեր շեֆի տեղը բռնել և ինչ վոր մի արտել։

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Դե հենց նրանցից իմանալիք, թե ուր և զնացել մեր շեֆը։

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Հարցրի։ Տաս սենյակ ման չեկա, իսկ տասնմեկ-լերերդում ասացին՝ «դիմում տվեք, չերկու շաբաթ հետո կստանաք պատասխանը»։

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Յերկու շաբաթ... իսկ ախճը, Հ՛ը։

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Հենց դրա համար մի լավ դրստեցի բլուրդ-րատներին՝ դրանց քեռեկինը փլավ եփի։ Հուլիսս դրի շան վրա։ Ասի՛ր գուցե սա մի բան տնի։ Դեմ տվի քեֆին մի կոոր սապոն, են սապոնը, վոր անցած տարի շեֆն եր նվիրել մեզ։ Հա, դեմ տվի ու ասում եմ շանս. փնտրիր, Սուսամար, քեռեկինդ փլավ եփի։

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—ՎԷրջը։

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Վերջը են, վոր քիչ ֆնաց ուղղիչ տուն ընկնելի։ Ես անտերը բոլոր քաղաքացիների վրա լիք թռչում։ Կուլտուրական հեղափոխությունից ես կողմը բոլորն ել սապոն են դորձածում։

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Սապոն, սապոն... Չգում եմ, վոր շրջկոմի քարտուղարը առանց սապոն ինձ... վճնց անեմ։ Չզանգահարեմ քաղաք, գուցե տեղեկատու բլուրոն իմանա շեֆի տեղը։

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Ճիշտ և, դրանց քեռեկինը փլավ եփի։

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—(Հեռախոսով) Այլո՛ւ, Կենար ճնն ե։ Տվեք տեղեկատու բլուրոն։ Այլո՛ւ. բլուրճն ե։ Տվեք, խնդրում եմ, մեր շեֆի հասցեն... Ի՛նչ, Գործարան։ Ինչպե՛ս։ Գործարանի անձնը։ Ես բոպելիս։ (Թառալանյուհից) Անունն ի՛նչ ե։ (Հեռախոսով) Իսկույն, իսկույն։

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—(Շփեղով հեկառը) Իսկույն, իսկույն... Լեզվիս վրա չե։ Ի՛նչ վոր մի ծաղկանման անուն եր...

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—(Հեռախոսով) Ծաղկանման ե... Ի՞նչ, ավելի
 պարզ: (Թառլանցիանի) Դե շուտ հիշիր, սատանան քեզ
 տանի: (Հեռախոսով) Վոչ, վոչ, դա ձեզ չեք... Այս բոլորիս:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—(Շան հետ մտն է գալիս) Հասնիկ, վարդ, նա-
 նազիր, զոչ-ոթի, ավելուկ... ասենք, ես լերկուսը ծաղիկ չեն:
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—(Հեռախոսով) Ելի մի կես բոլե, խնդրում եմ:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Մեխակ, նարգիզ, Սարգիս... Թյու, ինչ եմ դուրս
 տալիս:
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—(Հեռախոսով) Իսկույն, իսկույն... մի քառորդ
 բոլեից: Շան աղջիկ, կապը խզեց:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Արևածաղիկ, ձնածաղիկ, կուլը աղիք...
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Մանուշակ, Լալա, Սալա, Նուշիկ, Շուշիկ...
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—(Հակասի՞ն խփելով) Ցեղանկ:
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Ի՞նչ պատահեց:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Հիշեցի, Շուշիկ Միրզոյան: Քեռեկինդ փլավ եփի:
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Դե կորիր դու քո Շուշիկովդ ու քեռեկինդանովդ:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Ցես վոր կորչեմ—դուք բոլորովին կորչելով կը-
 կորչեք: Գլխումս միտք է հզացել:
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Իսկ ինչք չի մնացել:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Վոչ մի ծաղիկ է ընդհանրապես—ալո: Շեֆ-
 կունենանք:
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Ինչպիսի՞ շեֆ:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Գողացված:
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—(Փասով շուշուփում է Թառլանցիանի նակառը)
 Տաքության մեջ է խեղճը:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Ախ, այդպես: Տաքության մեջ եմ: Սուսամբար,
 գնանք:
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Սպասիր, սպասիր, ոլինենք մի թափի: Մարդա-
 վարի պատմիր. թե ինչ ես մտածել:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Պատմե՛մ: Ցերկու շարաթ հետո անցեք:
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—(Շղեղաճեղով) Թող կատակներդ: Սիրտ չունեմ:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Ուրեմն ալսպես... հանդիպեցի լերեկ ակումբում
 Շուշիկ Միրզոյանին, տեքստիլ գործարանից: Կոմսոմոլկա-
 լի: Խոսեցինք դեսից-դենից, նազից-մազից, պաչից-մաչից և
 ընդհանրապես—ալո:
 ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Դե մի լերկարացնի, տեցի ըստ ելուժիան:
 ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Ըստ ելուժիան: Ի միջի ալլոց ասում է նա ինձ.
 «Վաղը, ասում է, գնում ենք մեր շեֆարկյալ գյուղը»: Վեր

գլուղն է, հարցնում եմ: Մի գլուղ է, ասում է, բայց չը-
գիտեմ, թե վոր գլուղն է: Դիտեմ, վոր գլուղ է: Նրանք ել-
մեր շեֆի որին են:

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Ե, դրանով ինչ ես ուզում ասել:

ԹԱՌԼԱՆՅԱՆ.—Են եմ ուզում ասել, վոր վաղը կթռչես քաղաք,
կլցնես ֆայտոնի մեջ ու հայդա գեպի մեր գլուղը:

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Գլխի չէն ընկնի:

ԹԱՌԼԱՆՅԱՆ.—Ամենեին և ընդհանրապես—այո:

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Դու իրավացի յես, սիրելիս: (Հեռախոսով) Ա՛լլո,
տվեք շրջկոմ: Ընկեր քարտուղարն է: Ուռու-ա, շեֆը ճար-
վել է: Վաղը իր ժամանակին կլինի մեզ մոտ:

ԹԱՌԼԱՆՅԱՆ.—Թեև գողացված է, բայց ընդհանրապես—այո:
Գնանք:

ՎԱՐԱԳՈՒՅՐ

ՊԱՏԿԵՐ ԱՌԱՋԻՆ

Տերստիլ գործարանի կարմիր անկյունը իր սովորական
կահավորումով: Սեղանից մեկի առաջ բնած է Մազմանյանը,
խումփացնում է: Մտնում են Նալբանդյանն ու Չթյանը:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—(Նայում է ժամացույցին) Խալտառակութուն
է: Վոչ մի պրոֆդիսցիպլինա: Ժամանակն է գլուղ գնալ,
մինչդեռ գնացողների կեսն էլ չի հավաքվել:

ՉԹՅԱՆ.—Հի, հի, սա գեռ միթիթարական է: Յես պետք է ար-
ձանագրեմ, վոր մինչև ձեր գործարան գալը և գործարկումի
մեջ ընարվելը, վոչ մի շեֆական աշխատանք չի տարվել:
(Մազմանյանը ամուր խումփացնում է) Ահա տեսե՛ք, հրա-
վերում եմ ձեր բարեհաճ ուշադրութունը այս հանգաման-
քի վրա. շեֆ-հանձնաժողովի նախագահն իր ծանր և պա-
տասխանատու պարտականութունները կատարելու ժամին:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—(Ցեցում է Մազմանյանին) Ե՛լ, Մազմանյան,
խցկիր քո բարձրախոսը:

ՄԱԶՄԱՆՅԱՆ.—Ի՞նչ, հեռախոսը: Վժբանդից է: (Խումփաց-
նում է):

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Քո գլխի հեռախոսն է: Քնկոտ դուռ:

ՉԹՅԱՆ.—Հի, հի, հենց իսկապես—գզում: Ծիշո նկատեցիք, ին-
չից մատչանա վկա: Դուռ: Հի, հի, հի...

(Մօգնում է Շուշիկի Միգոյանը քմբուկով: 'Նվագում' ե քմբուկն ու յերկու օրջարն էլ կատարում բեմի վրա ճշվագի ձայնով: Մագմանյանը արձուից ընկնում է ու իսկույն քոչում վռճի):

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Ա, բարե, թեթև հեծելազոր, Վճից ե գործերդ: ՇՈՒՇԻԿ.—('Նվագով ու ձայնով զալիս կանգնում է 'Նալբանդյան'ի առաջ) Ընկեր գործարկոմի նախագահ, թեթև հեծելա-

զորի գրոհը զարթեցրեց շեֆ-հանձնաժողովի նախագահ Մազմանյանին: Չտեսնված նվաճում:

ՄԱԶՄԱՆՅԱՆ.—Ո՛վ եր քնած: Յես ելի քնած: Յերեղ եք տեսել: (Պոնում է):

ՇՈՒՇԻԿ.—(Թմբուկը զցում է մի կողմ) Լսի՛ր, Նալբանդյան, չես պաշտոնապես հայտարարում եմ՝ սա—ջուր ձեռնի ե:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Ի՞նչն ե ջուր ձեռնի:

ՇՈՒՇԻԿ.—Գուրդ գնալու ժամանակն ե, իսկ դուք դատարկաբանությամբ եք զբաղված:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Ոհո, հո... Տեսեք ինչ ժիրն ե: Սովորել ես սրարչավ գրոհներին: Դու փորձիր⁸ կամոց-կամաց... Այ տես, Լիզա Յերիցյանին ուղարկել եմ շեֆ գյուղի համար նվերներ գնելու, մինչև հիմա չի յերևում, կորել ե: Դուցե հետախույզության դուրս կգալի:

ՇՈՒՇԻԿ.—Դե՞ ինչ նորություն ե—նվերներ: Աչքակապությամբ եք զբաղված, ընկեր: Մի տարուց ավել ե գյուղ չեք գնացել, հիմա ուզում եք նվերներով թող փչել: Եժան միջոց ե: ('Նեսս ե վագում Լիզա Յերիցյանը արկղներով, կապոցներով):

ԼԻԶԱ.—Ախ, ինչ ծանր հանձնարարություն ավիք ինձ: (Ընկնում է արձուի վրա): Ուղղակի ուղարկվում եմ: Բանկոտպի բոլոր խանութները ման չեկա, արտեղները: Նույն-իսկ մասնավորների մոտ չեղա: Վոչ մի տեղ թրաղվելու պարագաներ չգտա: Հոգնեցի: Շատ դժվար ե մերձենալ ավդ... գյուղացիների հետ:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Ուրեմն դուք վոչինչ չե՞ք գնել:

ԼԻԶԱ.—Ո՛վ, չես: Ի՞նչ եք ասում, հիանալի գործ եմ բռնել: Այնպիսի նվերներ եմ գնել, վոր... վոր տեսնեք—հիացմունքից կգժվեք: (Փաթեթները քանցում է):

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—(Քաց ե աճում արկղիկը, բալօրը նայում եմ, զարմանում): Սա ինչ ե:

ԼԻԶԱ.—Մի՞թե մինչև հիմա չգիտեք: Ինչպիսի կուլտանգրագիտութիւն, տեր աստված: Այս բոլորը մանիկյուրի համար ե: ՇՈՒՇԻԿ.—Մանիկյուր:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Մանիկյուր:

ԼԻԶԱ.—Այո, մանիկյուր: Ի՞նչ եք աճքներդ չուել: (Քուտը բռնշոււմ եմ, Զբլանքը ծիծաղում ե, բառակ ու յերկար):

ՇՈՒՇԻԿ.—Ու, սպանեց, ոյ, ել չեմ կարող:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Ընկ. Լիզա, հասկանում եք, թե ինչ եք գնել:

ԼԻԶԱ.—Ինչպես չե, շատ լավ եմ հասկանում: Չե՞ վոր դուք ինքներդ շարունակ կուլտուրայի մասին եք խոսում, կուլտուրական լուղունգներ եք կախել և այլն:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Իսկ ձեր կարծիքով սա—կուլտուրան լի: (Ֆուլց ե աւլիս լաքը):

ԼԻԶԱ.—Իհարկե: Սա լաք ե կարող եմ գործնականում ցույց տալ: Ահա այդ խարտոցով կոկում եք լեղունկները (ցույց ե աւլիս), հետո ձեր մատիկները դնում եք տաք սապնաջրի մեջ և պահում այնքան, մինչև վոր մաշկը փափկանա: Հետո լեղունկների վրայից քերում եք վերի շերտը ու ծածկում լաքով: Ահա այսպես (ցույց ե աւլիս):

ՇՈՒՇԻԿ.—Ամենահարմար զբաղմունքն և գլուղացիների համար: Նամանափառդ արար ճանաչու կամ տալարը մաքրելու ժամանակ:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Հանաքը մի կողմ: Ընկեր Լիզա, խսկույն և լեթանցեք խանութ և վերադարձրեք նրանց ձեր այս կուլտուրան:

ԼԻԶԱ.—Յես չեմ հասկանում, թե ինչու վերադարձնել: Յեզ հետո՝ նրանք կարող են չվերցնել:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Ձեռն վերցնի—կփոխեք մի ուրիշ բանով: Ասենք, դուք կարող եք սրա փոխարեն վերցնել պուդրա կամ դուխի: Ձեզանից սպասելի լի: Շուշիկ, լավ կլինի, վոր հետը գնաս:

ՇՈՒՇԻԿ.—Յես սկզբունքով և անվերապահորեն դեմ եմ նվերների: Սա ավելորդ ե, և մենք տոնախմբութեան չենք զրնում: Նվերներ տալը մեղշանութիւն ե: Ընդհանրապես, Վահան Տերյանն ասել ե.

«Դու ինձ համար թանգ ես խալով,

Վոչ թե վոսկեղեն ու մալով»:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Վահան Տերյանն այդպիսի բան չի ասել:

ՇՈՒՇԻԿ.—Նո՛ւ, Տերւանը չի ասել, մի ուրիշն առած կլինի:

ՆԱԼԻԱՆԴՅԱՆ.—Ասենք, դու իրավացի լես: Մեր ամենալավ նը-
վերը շեֆ-գլուղին կլինի արտադրողականության բարձրա-
ցումը, իսկ գլուղացիների պատասխանը կլինի—ամրացնել
ու զարգացնել իրենց կոլխոզը:

ԶԹՅԱՆ.—(Մափառութեամբ) Ա՛յ, խելացի խոսք ե: Դուք, ընկեր
Նալբանդյան, տաղանդավոր ճառախոս եք:

ՆԱԼԻԱՆԴՅԱՆ.—Գնանք, Շուշիկ, տեսնենք չե՞ն հաժարվել: Մեկ-
նելու ժամանակն է: (Նալբանդյանը լեզվ շուշիկը գնում են):

ԼԻԶԱ.—Ա՛յ քեզ ոչին: Խո՛չ անեմ այս նվերները:

ԶԹՅԱՆ.—Նվիրեցիք ինքներդ ձեզ:

ԼԻԶԱ.—Ցերեք արկղն էլ:

ԶԹՅԱՆ.—Իհարկե: Մեկը ձեռքերի համար, մյուսը՝ վոտքերի, իսկ
յերրորդը... դե մի տեղ կքսեք, կյի՛:

ԼԻԶԱ.—Ա՛խ, ինչո՞ւ խառնվեցի այս գործին: Յե՛վ բոլորը ապա-
րատի գոման յերեսից: Մտածում եյի, թե սրանով լես իմ
հասարակական ակտիվութիւնը ցույց կտամ: Բանի տեղ ել
չբռնեց:

ԶԹՅԱՆ.—Վնաս չունի: Յեթե ձեզ գտնէ, առանց գործի չեք մնա՝
կգրադվեք ձեր լեղունկները գանդով: (Նալբանդյանը ու
Շուշիկը մտնում են):

ՇՈՒՇԻԿ.—Տղերքը հաժարվել են: Մնում է, վոր շեֆ գլուղից
գան մեր հետեից: Զանջալ գործ է:

ՆԱԼԻԱՆԴՅԱՆ.—(Զբլանքով) Հա՛, քիչ ֆնաց մոռանալի: Վճրտեղ
են արտադրողականության բարձրացման թվերը: Զեկուց-
ման համար անհրաժեշտ են:

ԶԹՅԱՆ.—(Փնտռում է պորտֆելում) Թվերը: Ես բոլակիս:
(Պահազ մտնում է Զարյայանը):

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Բարե ձեզ, Թանգազին շեֆեր: Պատրաստ եք:
Գնանք:

ՆԱԼԻԱՆԴՅԱՆ.—Բարե, ընկեր: Մեր հետեից եք յեկել: Մեր շեֆ
գլուղից եք:

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Իհարկե, իհարկե: Շուտ դնանք, չգրադվենք ա-
վելորդ հարցերով, ժամանակը կարճ է, պետք է շտապել:
(Շուտ-շուտ նայում է զոռացը):

ԶԹՅԱՆ.—(Փնտռում է պորտֆելում) Մի բոլակ, ընկեր ջան: Թը-
վերը գտնեմ ու...

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Խո՛չ թվեր, ճանապարհին կփնտռեք:

ԶԹՅԱՆ. — Ճանապարհին: Ճանապարհին լեւ բռնորովին կկորցնեմ
այդ թվերը: (Ձարչարյաճը հաճախ նայում է զուսճը):

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ. — Ի՞նչ էք ալդբան շտապում: Մենք դեռ պետք է
զարթեցնենք շեֆ-հանձնաժողովի նախագահին: (Յճցում է
Մազմանյաճիճ) Վեր կաց, Մազմանյան: Շեֆ գլուղից լե-
կել են մեր հետևից:

ՄԱԶՄԱՆՅԱՆ. — (Զարթեցում է) Ի՞նչ էք հրում ինձ, կարծում էք
քնած եմ: (Զարմանքով նայում է Ձարչարյաճիճ):

ԶԱՐՉԱՐՅԱՆ. — Ա՛, բարե ձեզ: Դանի ժամանակ ելե՛լինք տեսնվել:

ՄԱԶՄԱՆՅԱՆ. — Իսկ դուք... թվ էք:

ՇՈՒՇԻԿ. — Այ, սա հետաքրքիր է: Մեկը մուտին չի ճանաչում:
Կատարելագործված ոչին:

ԶԱՐՉԱՐՅԱՆ. — Դանձք, զնանք, կառքերն սպասում են: Ճանա-
պարհին կծանոթանանք:

ԶԹՅԱՆ. — (Հաճկարժ) Դտան, գտան, գտան:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ. — Ի՞նչը:

ԶԹՅԱՆ. — Թվերը:

ԼԻԶԱ. — Փառք աստու: (Մազմանյաճը խռմիւցնում է):

ՇՈՒՇԻԿ. — Մազմանյանը նորից քնեց:

ԶԱՐՉԱՐՅԱՆ. — Տղերք, բռնեք վոտքերից, դցենք ֆալստերի մեջ:
(Գրկած բառ եճ աղիւս):

ՄԱԶՄԱՆՅԱՆ. — Ո՛ւր էք ինձ քաշ տալիս, կարծում էք քնած
եմ: (Դուռն եճ գալիս):

ԶԱՐՉԱՐՅԱՆ. — Գործս հաջող է: Ուրիշի շեֆը գողացա:

ՎԱՐԱԳՈՒՅՐ

ՊԱՏԿԵՐ ՅԵՐԿՐՈՐԴ

Խրճիթ-ընթերցարանի շենքը՝ փոքրիկ բնավ: Դահլիճում
գլուղացիներ, բանվորներ:

ԶԱՐՉԱՐՅԱՆ. — (Կեռն է վազում ու ճնշապառ ընկնում տ-
քստի վրա): Ել ուժ չունեմ: Այս տոնից հետո լեթե ինձ
գժանոց չուղարկեն—կնշանակի ուղեղս արթիկ-տուֆից է:
Շեֆ չունե՛լինք—գողացա: Դերասաններ չկար—ճարեցի: Զո-
ւի բան է, չեն ուղում գալ: Բոլոր դերասանները զբաղված
են խալաուրալով: Յերգեցիկ խուճբ ելի ուղում հրավիրել:
Բայց խմբի ղեկավարը բանկոտալի ճաշից փորահարինք է ըն-

կել: Շատ խնդրեցի—չեկա՛մ: Ասում ե. «Հոչեմ կարող մի ձեռքով փորս բռնել, իսկ մյուսով խումբ ղեկավարել»: Մեր գյուղի ուսուցիչը լավ արտասանել գիտե, բայց չի համաձայնվում: «Տաս պաշկա վիսշի սորտ պապիրոս տվեք,—ասում ե,—արտասանեմ»: Վճրտեղից ճարեմ: «Շախմատ» եմ տալիս—չի ուզում: «Շախմատի համար, ասում ե, չարժի նուխիսկ բեմ դուրս գալ»: Ե՛լս, ծանր ե խրճիթվար լինելը:

(Մռնում եմ՝ օրչկումի բարուկարք, 'նալբանգյանք, Մազմանյանք, Լիզան յեվ Ձքյանք):

ՇՐՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Սա, ընկերներ, մեր բեմն ե:

ԼԻՋԱ.—Հրաշալի յե, հիանալի յե...

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Անցած տարի կարծես թե ձեր բեմն ուրիշ երևա՛վելի փոքր:

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Ձմռան ընթացքում մեծացել ե:

ՄԱՋՄԱՆՅԱՆ.—Նստարաններ... հենարան էլ ունի... հարմար են շատ, վայր չես ընկնի: ('Նստում ե, հենվում ե նստաբանից ու բնում ե: Մյուսները դուրս եմ գալիս: Մռնում եմ Շուօթիք, Թառլանյանց ու Մեխակյանք):

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Լսի՛ր, Մեխակյան, քեզ գյուղխորհրդի նախագահը կանչում ե:

ՄԵԽԱԿՅԱՆ.—Ինչո՛ւ:

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Յերևանից շտապ նամակ ունես: Կարծեմ հարսնացուդ ե գրել:

ՇՈՒՇԻԿ.—Ախ, դուք հարսնացու ունեք: Անկուսակցական ե, կոմկերիտական:

ՄԵԽԱԿՅԱՆ.—((Թագուհ սպառնում ե քնկերոջը բռնեց՞ով) Նոմերդ չի անցնի: (Շուօթիկից) Յես հարսնացու չունեմ: Ձեր ներկայությունն ինձ համար ամեն բան ե: Իսկ քեզ, Թառլան, շրջկոմի քարտուղարն եր փնտռում:

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Փչում ես, քեռեկինդ փլավ եփի: Ի՞նչ ե ուզում ինձ ասել:

ՄԵԽԱԿՅԱՆ.—Կարծեմ, մեր ըջիջի գործերն ե պահանջում:

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Անբնական ե Քիչ առաջ յես նրա մոտ ելի: (Շուօթիկից) Մեր գյուղում յես գյուղթղթակիցներին կադրեմ ասեղծել:

ՇՈՒՇԻԿ.—Ապրե՛ս:

ՄԵԽԱԿՅԱՆ.—Իսկ յես քսան հոգու անգրագիտություն եմ վերացրել:

ՇՈՒՇԻԿ.—Այ, դա գործ ե:

ԹԱՌԼԱՆՅԱՆ.—Իմ թղթակցութիւններով լես կարողացել եմ իսպառ վերացնել մեր կոտորածաբանութիւնը: Յերկու հոգու լի դատի լինք տվի յուրացման համար:

ՄԵԽԱՅԱՆ.—Յես բջիռի քարտուղարն եմ: Մեր բջիռը իր ակտիվ աշխատանքով առաջին տեղն է բռնում:

ԹԱՌԼԱՆՅԱՆ.—Ինչ ուզում ելին ուղարկել «Մանկալի»-ի հրահանգիչ, բայց շրջկոմը չթողեց: Առանց նրան, ասում ե, դժուար է աշխատել:

ՄԵԽԱՅԱՆ.—Իդուր չի թողել: Մի կերպ յուր կզնայինք:

ՇՈՒՇԻԿ.—Ինչ ամի, միք վիճի, լերկուսդ էլ ակտիվ աշխատողներ եք:

ԹԱՌԼԱՆՅԱՆ.—Ասացեք խնդրեմ, ընկեր շեֆուհի, մեզանից վճիռ մեկին եք հաժանում (ԻճԲԵ իրեճ կարգի յն բերում, նույնք յիվ Մեխայանք):

ՇՈՒՇԻԿ.—Յերկուսիդ էլ (Պիծաղում է) Վոչ մեկիդ էլ (Մ.վելի լերկար է ծիծաղում), Յես ամուսին ունեմ:

ԹԱՌԼԱՆՅԱՆ.— } (Միասին) Ամուսին, (Ընկնում են ճշատեանի վրա):
ՄԵԽԱՅԱՆ.— }

(Մազմանյանք բճից վեր է բռնում):

ՄԱՋՄԱՆՅԱՆ.—Ինչ, ի՞նչ, հիմ ամուսինը:

(Մտնում են՝ գլուղացիներ, բանվորներ, Դաւիթից բեմ են բարձրացնում Ջաւարյանն ու մի քսուղայից զերասան՝ Յրակոյ):

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—(Զանգահարում է) Ընկերներ, համաժողովրդական դերասան Թողուփախիկյանը կերպի ձեզ համար մի քանի ոտմաններ, նվիրված գլուղի վերականգնման աշխատանքներին: Այդ ոտմանները վոչ մի կապ չունեն բուրժուական կազմայութիւնի կուլտուրայի հետ: Այդ ոտմանները...

ԴԵՐԱՍԱՆ.—Կարճ կապի, յես շտապում եմ, հարեան գլուղումն էլ պետք է լերկեմ:

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Այդ ոտմանները ձեզ կասեն, թե... հիմա ինքներդ կիմանաք, թե ինչ կասեն:

ԴԵՐԱՍԱՆ.—(Յերկում է):

Հէլ, մեր զեղի աշխիղճ կուլակ,
քո շեկ ձին վոք ինչ լինե՛ր՝

կթռչելի վոնց մի կրակ
դռնելու աղջիկ ու սեր:

Հէյ, վախ, մի՞նեց ջահել որս,
սերս անցավ ու գնաց,
յես ի՞նչ ջուղաբ տամ իմ հորս,
հալ ու իշտան չմնաց:

Ձի վոր չեղավ—նստեմ եշս,
ընկնեմ ճամբա՝ սար ու ձոր,
հովերուն տամ մազ ու փեշս,
աղջիկ ճարեմ—մի խնձոր:

ՀԱՆԴԻՍԱԿԱՆՆԵՐ.—Բրավո, բիս, լավ խալտուրա յի: (Ֆերգիչը ուրախ գլուխ ե ալիս ու իջնում բեմից):

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Ընկերներ, Ռարիսը խոսաացել էր մի ֆոկլուսնիկ ուղարկել, բայց խարեց: Նրան կփոխարինեմ վոչ պակաս ֆոկլուսների ցույց տվող աֆինական վաստակավոր ֆուկեր Բեն-Ալի Կուրդինեսը՝ այսինքն՝ մեր գլուղի նախկին ժամկոչ, բայց ներկայումս գիշերապահ Բենիամին Կուրդինյանը: (Պափաքառուքում ճեմ ե բարձրացում Կուրդինյանը ու գլուխ ալիս):

ՖՈԿՈԼՍՆԻԿ.—Ընկեր ժողովականներից կխնդրեմ ուշադիր վերաբերմունք և խնամք: Ինչպես հայտնի յա ձեզ, հրաշքը ներկա մամենտում բացակայում և մեր իրավանդությունից: Են ամենը, ինչ վոր ունեմ յես ու ցույց կտամ բեմից—ամենեկին էլ հրաշք չի: Նմանապես և մնացածը: Զուտ ձեռքերի ֆանդ ա: Ժողովականներից խնդրեմ մեկ չերվոնանոց փող տաք: Ինչ աս: Ձի ճարվում: Հնգանոց տվեք: Եդ էլ չկամ: Իրեքանոց: Միք վախենա, ինձ համար չի, ֆոկլուկ եմ շանց տալու: Դե լավ, մի շհանոց տվեք: Եդ պես:

ՄԻ ԶԱՅՆ.—Տես, կուլ չտաս, Բենս:

ՖՈԿՈԼՍՆԻԿ.—Առանց վերաբերմունքի, պաժալուտա: Հիմա կխնդրեմ հարգելի ժողովականներից՝ մեկն ու մեկին բեմի վրա: (Մի գլուկացի բարձրացում ե բեմ) Ես և շհանոցը բռնել եմ ձեռքիս մեջ: Ես և շհանոցը գցում եմ ուշիուրիս մեջ: Մեկ, երկու, իրեք: Գնաց: Հիմա եդ շհանոցը բուպելապես հանեմ ընկերոջ պնչից: (Մի բաճի աճցում խփում

ե մոռնի կամեղճած գյուղացու բթեմ, բայց գրամը գուրս չի գալիս)։

ԳՅՈՒՂԱՅԻ.—Աղա, բոլ ա խփես քթիս։ Դու եղ չինգ կապեկի համար հազար մանեթանոց քթթա պիտի խարաբ անես, ինչ ա։
ՖՈԿՈՒՄՆԻԿ.—Սիրող լին պահի։ Գիտության համար ա (Շատուեակում ե խփել)։

ԳՅՈՒՂԱՅԻ.—Ե, քու հերն ել անիծած (Փախչում ե բեմից)։

ՄԻ ԶԱՅՆ.—Այ բհնո, եղ ինչ ճարպիկ մատներ ունես հո։

ՖՈԿՈՒՄՆԻԿ.—Հընկերներ, ձեզանից ել ձզ ա ուզում լինթարկվի ֆոկուսի։ Ուզող չկա։ Լավ։ Ժողովականների անդրատկացության պատճառով ֆոկուսը չի կայանա։ Սկսում ենք մյուս նոմերը։ Ձեր առջկտով ջուր ա տնկած։ Վերցնում եմ հրացանը կրակում, վորից բոպելպես ջուրը դառնում ա գինի, իսկ կուժը՝ տաշու (Վերցնում ե հրացանն ու ձրակում։ Հրացանը չի ճարվում։ Բեմոն զարմանով նայում ե ու ճեղում գեճք)։ Աղա, ես անտեր զարբադանը ձզ ա տվել ձեռս։ Թյու։

ՄԻ ԶԱՅՆ.—Տո անաքանդ, չես ճանաչում, քո գիշերապայուկյան թվանքն ա։

ՖՈԿՈՒՄՆԻԿ.—Հընկերներ, դեմքի պատահարության պատճառով ես ֆոկուսը հայտարարվում ա անկատար։ Հիմա մենք կանցնենք մեր հետի ֆոկուսին, վորը վոր համարվում ա պլիսավորը։ Ֆոկուսի անունն ա՝ «Հավի ճուտը շլապկում»։ Ժողովականներից խնդրում եմ մի շլապկա տալ։ (Դառնիլից բեմ եմ զցում մի հիմ փափախ)։ Հիմիկ չես փափախի մեջ եմ տեղավորում ձեռիս հավկիթը, խփում եմ կախարդալին ճիպոտով ու բոպելպես դարձնում հավի ճուտ։

ՄԻ ԶԱՅՆ.—Ի՞նչը՝ հավկիթը, թե փափախը։

ՖՈԿՈՒՄՆԻԿ.—Հավկիթը, աղա։

ՓԱՓԱԽԻ ՏԵՐԸ.—Այ մարդ, գգալիս խարաբ կանես։

ՖՈԿՈՒՄՆԻԿ.—Առանց վերաբերմունքի, պաժալուստա։ Գիտության համար ա։ Հիմա տեսե՛ք՝ մեկ, երկու, իրեք,—հոպ։ (Պաժալ խփում ե հաս փայտով, ուտագրությամբ նայում փափախի մեջ, հետո ժողովրդին)։ Ներողություն եմ խընդրում ժողովականներից, քանի վոր այլ ուրեմն ճուտի տեղ ձվածեղ ա ստացվել։ Հիմիկ դուք ձեր բերանով լսեցիք ու աչքով տեսաք, վոր նմանապես վոչ մի հրաշագործություն չկա, բոլորն ել ձեռքի ու մատների ֆանդ ա։ Հունար ա

պետք: (Հաճեցիսականները կառավարի ծափահարում եմ: Ձեռնակները զլուխ ե օսլիս ու հպարտ իջնում բեմից):

ԶԱՐԶԱՐՑԱՆ.—Ընկերներ, գրական-յերաժշտական լավերը վերջացավ: Սոցմրցման արդյունքները հաշվառող հանձնաժողովը ավարտեց իր աշխատանքը և հիմա կհայտարարի հետևանքները: Խոսքը արվում է շրջկոմի քարտուղարին:

ՇՐՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Ընկերներ, ամբողջ շրջանում կոյնկոտացման հաջող կամպանիա յև տարել մեր գլուղի կոմիջիջը: Որինակելի խրճիթվար ե համարվում ընկ. Չարչարյանը (Մափեր): Անդրագիտության վերացման ֆրոնտում մեծ աշխատանք ե թափել ընկ. Մեխակյանը (Մափեր): Դուղթըդթակիցների հիմնական կադր ստեղծելու ե պատի լրագրիբը կանոնավոր լույս ընծայելու գործում լեռանդուն աշխատանք ե տարել ընկ. Թառլանյանը (Մափեր): Դրան գուղընթաց, ընկերներ, շեֆ գլուղը ունեցել ե նաև բացեր: Հիմա ալդ բոլորը դուք կտեսնեք եկրանի վրա: Որինակ, գլուղխորհրդի նախագահը շարունակ քնում ե և վոչ մի աշագրություն չի գարձնում գլուղի հասարակական կադմակերպությունների վրա: (Կռովի վրա լեռնվում ե գլուղխորհրդի նախագահի ծագրանկարը—բնած):

ՇՈՒՇԻԿ.—Ներողություն, ըստ կարգի: Քնելու մեջ առաջին մրցանակն ե տարել մեր գործարանի շեֆ-հանձնաժողովի նախագահ ընկ. Մազմանյանը:

ԶԱՅՆԵՐ.—Ցուլց տվեք եկրանի վրա: Բնծ հանեք ալդ հերոսին:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Հեշտ ե սսել—բնծ հանեք: Այնպես խորն ե քնած, վոր սեղից շարժելն անգամ դժվար ե:

ՇՐՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Վալակիրտալի սոցմրցմանը առաջին մըրցանակն ե ստացել մեր գլուղխորհրդի քարտուղար ընկ. Թղթակերյանը: (Եկրանի վրա լեռնվում ե Մեղ-ծովը) Գողացված հավի առթիվ կատարած գրագրության վրա ահնջան թանաք ե ծախսել, վորքան ջուր կա Սև ծովում: Սրանով, ընկերներ, վերջացնում եմ: Յանկանանք, վոր մեր նվաճումները հետագայում ել ալելի ամբանան, իսկ բացերը վերացվեն իսպառ (Մափեր):

ԶԱՐԶԱՐՑԱՆ.—Հիմա, ընկերներ, մենք կլսենք մեր շեֆի գեկուցումը իրենց արտագրական նվաճումների մասին: (Թեմ ե բարձրացնում Ձայնը):

2ԹԹԱՆ.—Ընկերներ, հաշվետու լիաժամակի ընթացքում մեր գործարանի արտադրութունը անհամեմատ բարձրացել է: Գործարանի մանվածքային բաժինը...

ՄԻ ՁԱՅՆ.—Մանվածքային: Մի՞թե սապոնը մանում են:

2ԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Մնղրում եմ ճառախոսին չընդհատել: Իսկ զեկուցողին խնդրում եմ խոսել ըստ ելության:

2ԹԹԱՆ.—(Շփոթված, բեբռում է քղբերք) Հիմա լես կանցնեմ գործվածքային բաժնի արտադրությանը:

ՄԻ ՁԱՅՆ.—Տղերք, հարբած ե յերևում:

ՄԻ ԱՅԼ ՁԱՅՆ.—Հեքիաթ մի պատմիր: Դու մեղ ասա սապոնի արտադրության մասին:

2ԱՐԶԱՐՅԱՆ.—(Ուժեղ զանգահարում է, վոք խլացնի ձայնեք) Ընկերներ, տեղերից միջ խոսի, զեկուցողն ամաչում է:

2ԹԹԱՆ.—Ընկերներ, լես ձեզ չեմ հասկանում: Ի՞նչ կապ ունի իմ զեկուցման հետ սապոնը: Մենք տեքստիլ գործարանից ենք:

2ԱՐԶԱՐՅԱՆ.—(Ջուր է խմում, խեղդված հագում է ու բերանի ջուրը ցաղ ցալիս զեկուցողի յերեսին ու օտերին) Ընկերներ, առաջարկում եմ վողջունել մեր շեֆի նվաճումները: Ուռնա: (Փափահարում է):

2ԱՅՆԵՐ.—Բրավո:

Ձեկուս ցույց տվեք:

Թողեք վերջացնի:

Ժամանակ տվեք:

Սապոնի մասին խոսիր և վոչ թե տեքստիլի:

Ջեկուցողի կողքին տվեք, թող զարթնի:

(Ներսե եմ վազում Վարմիր առեկածաղիկ) սապոնի գործարանի միջանի բանվորներ Մամարյանի գլխավորությամբ):

ԱՍՄԱՐՅԱՆ.—(Բարձրացնում է բեմ) Բարև ձեզ, հաղիվ գտանք մեր շեֆ գյուղը:

2ԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Ներողութուն, դուք ով եք:

ԱՍՄԱՐՅԱՆ.—Այ քեզ հարց: Վարմիր արևածաղիկ) սապոնի գործարանից ենք:

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—(Թուշկոցում է) Արևածաղիկ, արևածաղիկ, արևածաղիկ:

2ԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Ի՞նչ պատահեց, ընկեր Թառնյան:

ԹԱՌԱՆՅԱՆ.—Վաղ թե ինչ, Վարմիր արևածաղիկ) գործա-

րանն եւ յա մեր իսկական շեֆն եւ Առանց գողանալու,
դրանց քեռեկինը փլավ հիփի: (Ըճզհաճուր ցարժում,
աղմուկ):

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Այսինքն՝ ինչպես... Ո՞վ ե գողացված:

ՇՐՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Ընկեր Չարչարյան, սա ի՞նչ ե նշանա-
կում: Իսկուհն պարզեցեք:

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—(Ըճկճված ձայնով) Են ինքը... Իսկապես վոր...
մի փոքրիկ թյուրիմացութիւն տեղի ունեցավ: Դուրս ե
գալիս, վոր են շեֆերը մեր շեֆերը չեն, իսկ ես շեֆերը
մեր շեֆերն են:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Ես շեֆերը, են շեֆերը, են շեֆերը, ես շեֆերը:
Վոչինչ չեմ հասկանում: Սա վճիռ գլուղն ե:

ՇՐՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Շատրվան:

ԶԹՅԱՆ.—Շատրվան...

ՇՈՒՇԻԿ.—Այ, քեզ ոյին:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Ախր մեր շեֆ գլուղը Զրվեժն ե:

ՇՐՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Բա վճիռ եք ձեր շեֆ գլուղը շփոթել մե-
րի հետ:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Կշփոթես, քանի վոր մի ամբողջ տարի իրար
յերես չենք տեսել: Հիմա թույլ տվեք, ձեզ հարցնել, թե
վոնց լեղավ, վոր դուք մեզ ընդունեցիք ձեր շեֆի տեղը:

ՇՐՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Հենց նույն պատճառով, ինչ վոր դուք:
Մի տարի յե, շեֆի յերես չենք տեսել:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Թույլ տվեք, իսկ վճիռեղ ե մեր շեֆարկյալ
գլուղը:

ԹԱՌԼԱՆՅԱՆ.—Դուք միք հուզվի, շատ մոտ ե:

ՇՐՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Ընկերներ, թյուրիմացութիւնը պարզ-
վեց: Այդ սխալը գալիս ե ապացուցելու, թե ինչ աստիճան
սառն ենք վերաբերվում դեպի շեֆական աշխատանքները:
Սա թող որինակ լինի մեզ, ապագայում ուժեղ, սերտ կապ
պահպանել միմյանց հետ և յերեք չշփոթել մեկ շեֆը մյու-
սի հետ:

ԹԱՌԼԱՆՅԱՆ.—Ճիշտ ե:

ԶԱՐԶԱՐՅԱՆ.—Ուռած, կեցցե շեֆերի և մեր փոխադարձ կապը:

ՇՈՒՇԻԿ.—Կեցցեն աշխատունակ շեֆական հանձնաժողովները:

ՄԱԶՄԱՆՅԱՆ.—(Զարբնում է) Շնորհակալ եմ, ընկերներ, ձեք
ուշադրութիւն համար:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Դու դեռ սպասիր, քեզ հետ հետո կխոսենք:

(Թառաւայեցեմ) Հիմա, ընկեր, ուղեկցեք մեզ դեպի մեր
շեֆ գլուղը: Միայն խնդրում եմ, զինված պահակախումբ
սաք մեզ:

ՇՐՋ. ՔԱՐՏՈՒՂԱՐ.—Ի՞նչ եք անում պահակախումբը:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Ճանապարհին կարող են մեզ նորից գողանալ,
սատանան տանի:

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Միք վախենա, ընկ. Նալբանդյան: Ձեզ գողացող
եւ չի լինի: Բաժանվելուց առաջ յեկեք վերջին անգամ ու-
րախանանք:

(Կանգգնում են՝ մեջեղում օեծարկյալ գլուղը, իսկ
աջ ու ձախ՝ օեծ գործարանները: Յերգում են):

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Շեֆ ունեցինք քաղաքում,
անունները մեր գրքում,
տարուց ավել չենք տեսել, (վերջին 2 տողը
ուրիշ շեֆ ենք գողացել: կրկնել)

ՄԻԱՍԻՆ.—Ճիշտ ե ասում ընկերը,
տարուց ավել չեն տեսել,
տարուց ավել չեն տեսել,
ուրիշ շեֆ են գողացել:

ԱՍՄԱՐՅԱՆ.—Յես ի՞նչ անեմ— մեղք չունեմ:
ձեր գեղն եյի մոռացել,
մեր թղթերի ծալքերում, (վերջին 2 տողը
գեղի ճամբհն կորցրել: կրկնել)

ՄԻԱՍԻՆ.—Ճիշտ ե ասում ընկերը՝
նա շեֆ գլուղն եր մոռացել,
իր թղթերի ծալքերում
գեղի ճամբհն կորցրել:

ՆԱԼԲԱՆԴՅԱՆ.—Մենք եւ մի լավ պտուղ չենք,
մեր շեֆ գլուղը չենք հիշում,
տեսեք, ինչքան քնած ենք, (վերջին 2 տողը
վոր մեզ սա լե գողանում: կրկնել)

ՄԻԱՍԻՆ.—Ես խեղճերն եւ մեղք չունեն,
իրենց գլուղը չեն հիշում,
տեսեք՝ ինչքան քնած են,
ցերեկով են գողացվում:

ՉԱՐՉԱՐՅԱՆ.—Յեկեք պալման մենք կնքենք,
քնից զարթնենք, աշխատենք,

սխալները մոռանանք,
ուրիշ շեֆ չգողանանք:

(վերջին 2 տողը
կրկնել)

ՄԻԱՍԻՆ.—Ճիշտ է ասում ընկերը՝

քնից դարձնենք, աշխատենք,
կապը գլուղի, քաղաքի
մինչև վերջը սերտ պահենք:

(Պարում եմ: Մազմանյանը բնաբարախ կանգնում է,
յերերում քայլերով միանում պարողներին, բայց բուռը չի
կարողանում հաղթահարել ու նորից գլուղում է մի ան-
կյում ու բնում):

ՎԱՐԱԳՈՒՅՐ



ԳԱՍ Հիմնարար Գիտ. Գրադ.



220038328

(084)

754

A $\bar{n}$
38328

Գինը 30 կոպ. ($1\frac{1}{8}$ մամ.)



В. Гранов и Н. Колесников
ПОХИЩЕННЫЙ ШЕФ
Госиздат ССР Армении
Эривань, 1930 г.
